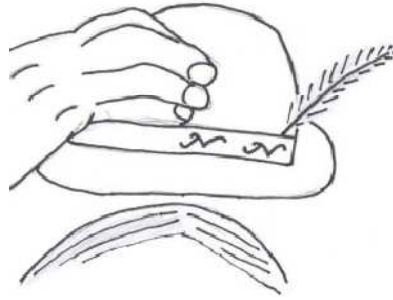


# LE A KALAPPAL!



**Pintér Csaba**



- *Bő egy éve a „Jók a legjobbak közül” sorozatban kérdeztelek hobbijaidról. A gitározásról és dalszerzésről akkor kevés szó esett! Most kezdjük ezzel! Mikor indult barátságod a zenével, a gitárral és mikortól datálod szerzői tevékenységedet?*

- Nehezen indult a mi barátságunk. Általános iskola első osztályában a szomszédos zeneiskolából jöttek zenetanárok azzal a szándékkal, hogy kiválasszák azokat a gyermekeket, akiknek van valami érzéke a zenéhez. Engem is beválogattak. Felajánlották, hogy járhatok zeneiskolába is. Nekem az „is”-en volt akkor a hangsúly. Gondoltam magamban: hát nem elég, hogy ebbe az iskolába kell járjak, még abba is? Nemet mondtam.

Aztán vannak emlékeim arról, hogy énekórán, amikor egy nagyon jó barátomat szólította fel éneklésre a tanár, ő csak annyit mondott, hogy természetesen elénekli a megtanult dalt, de ezt Csabával szeretné, együtt.

Kihoztuk a legjobb jegyet, vagy tán akkor még a piros pontot.

Az általános iskolában énekkaros lettem.

Volt egy fiú osztálytársam, akinek akkor magasabb volt még a hangja.

Ő lett a „mezzo”, én meg a „basszus”.

Egy fellépésünkre emlékszem.

Tapolcán, az akkori művelődési házban zajlott le az esemény.

Kisdiákként szemeinkkel nem a vezénylő tanár nénit néztük, hanem a szülőket kerestük a széksorok között.

Mondanom sem kell, hogy mekkora káoszba torkollott mindez.

Viszont a mai napig pontosan emlékszem a teljes dallamára annak a darabnak, amit énekeltünk.

Sajnos a szövegből csak fozslányok maradtak, és azóta sem találok sehhol. Valami égi vonatról szól, s vágyakozunk, hogy vele repülhessünk. („Bár értünk jönne el egyszer, itt a földön ily vonat. Ó velünk száll. Csoda mozdony velünk száll...”)

Valahogyan a szülői házhoz került egy használt, nagyon picike gyerek harmonika.

A harmonika volt szüleim kedvenc hangszere. Addig-addig kísérleteztem, míg nem eljátszottam nekik Záray Márta Homokóra című dalát.

Később, már felső tagozaton, érkezett az osztályunkba egy nagyon okos fiú. Mivel egy környéken laktunk, együtt jártunk iskolába. Barátkozásunk során kiderült, hogy nekem nagyon tetsző szövegeket írt, amit én, az otthon lévő játékgongora (mert ilyen is volt) segítségével megzenésítettem.

Szavak szintjén „megalakítottuk” a Jupiter névre keresztelt zenekart, és „elkészítettük” a zenekar nagylemezének „C” oldalát, „Áramszünet” címen. *(a fiatalabb olvasóknak itt meg kell jegyezni, hogy egy „lemeznek” csak „A” és „B” oldala létezik)*

Persze mindezt a szavak szintjén, s közben hatalmasakat neveltünk mindezen.

Itt kapcsolódnék a „Jók a legjobbak közül” sorozatban megjelent beszélgetésünk induló gondolataihoz.

Amikor tizennégy – tizenöt éves koromban, egészségügyi okokból abba kellett hagyjam a versenyszerű sportolást, pontosabban „teljes felmentett” lettem, s még a felesleges sétától is óva intettek az orvosok, nem találtam a helyem. Szükségem volt valamire, ami kitölti ezt a keletkezett űrt. A szüleim elé álltam, és kértem egy gitárt.

Ez akkoriban, és a mi életünkben egy szokatlan, és igen nagy kérés volt. Beleegyeztek, egyetlen feltétellel: iratkozzak be zeneiskolába!

A gitárt megkaptam, s én beiratkoztam zeneiskolába. Nem volt időm nagyon ott megmelegedni. Jártam a gitárórákra. A tanár úr eljátszotta a soron következő „leckét”, amit meg kellett tanuljak a következő találkozásunkig, majd hónom alá kaptam a kottás füzetet, s mentem gyakorolni.

Már elég hosszú daraboknál tartottunk, hiszen közben a kottában lapozni kellett, mikoris megállított, s kérdezte: itt most milyen hangot játszottam? Nagyon okosan nézhettem, mert csak annyit mondott, játsszam ezt még egyszer. Előlről kezdtem a darabot, és ugyanannál a pontnál ismét megállított. Furcsállotta, hogy azt az egyetlen hangot miért játszom másként. Mondta, hogy most csak azt az egy sort, melyben ez a hang szerepel. Hát én néztem a kottát, de elképzelésem sem volt arról, hogy hol is tarthatunk. Küszöbön állt a lebukás.

Összeállt a kép. „Maga nem tudja hol tartunk? Maga nem tud kottát olvasni?”, kérdezte. Feleletként a részemről egyetlen nemmel is beérte. „Akkor eddig hogyan tudta eljátszani azokat a dalokat, amiket feladtam?” A válaszom egyszerű, de végzetes volt.

„A tanár úr eljátszotta, én meg azt gyakoroltam, amit hallottam.”

Azzal bocsátott utamra, hogy iratkozzak be szolfézásra, s ha majd tudok kottát olvasni, menjek vissza hozzá. Soha többet nem találkoztunk.

A gitár megvolt, a szüleim által állított feltételt teljesítettem. Hát mit csinálhattam volna, ha egyszer kirúgtak.

Ekkor találtunk egymásra igazán, a gitár és én. Egy életem át tartó szerelem lett belőle. Fellángolásokkal, intenzív szakaszokkal, aztán az élet kényszerítette hosszú elhanyagolással, de mindig ott voltunk stabilan egymás mellett, örömben, nehéz időkben, hűségesen. Mindig számíthattunk, számíthatunk egymásra.

A gitár nem távolodott el tőlem, olyannyira, hogy ez az első gitár még a mai napig ott van az ágyam mellett, a fejemhez közel.

Visszakanyarodnék ezekre a középiskolai, kollégiumi évekre. Szorgalmasan tanultam az akkordokat egy, az ebből a célból vásárolt könyv segítségével. Az osztálytársakkal gyűjtöttük az akkor éppen aktuális slágerek szövegeit (kazettás magnóról hallgatva a dalokat, sűrűn használva a stop és a play gombot, közben jegyzetelve a szöveget).

Ezekről az időkről emlékezik meg a Baró diák című dalomban az alábbi pár sor:

„Pengettem pár melódiát,  
zengettem a kolesz falát.  
Szülő, rokon mind szájra került.”

Hát igen. A kollégiumban, a környezetemnek nem lehetett könnyű. Egyetlen szerencsém, hogy egyik szobatársamnak abszolút hallása volt.

Amikor már végképp elhangolódott a gitár, viszont én ebből mit sem érzékelve csak gyűrtem a húrokat, annyit mondott: „vagy hagyd abba, vagy add ide, hogy behangoljam!”. Az utóbbit választottam.

Szerintem neki köszönhetem, hogy serdülőkorú fiúk gyűrűjében, „hangot adva” nemtetszésüknek, nem vették el egy életre a kedvem a gitározástól. Sőt! Rengeteget énekeltünk együtt.

Ebben az időszakban, 1979-1983 között született pár dal: Ringató, melyet leendő gyermekeimnek írtam, Karácsony, Emlék, két vers-megzenésítés: József Attila: Tudod, hogy nincs bocsánat, Simon István: Esik eső.

- *Az érdi Festal Étterem és Hennessy Klubban tartott nagylemez bemutatód túl a sikeres szereplésen, minden bizonnyal egy fontos mérföldkő életedben. Így látod?*

- Teljes egészében így látom. Onnét kell kiindulni, hogy az egyetemi éveket befejezve, tehát 1988-tól egészen 2022 -ig, az ebben az időszakban kialakult ismeretségi-, baráti körökben, egy-két kivételtől eltekintve, gyakorlatilag senki nem tudta, hogy volt valaha is gitár a kezemben. Ez nem egy tudatos „elitkolás” volt, hanem a „munka-munka-munka”, majd a családalapítás uralta ezt az időszakot. Egész egyszerűen ez nem volt téma.

Erre ékes példa egy húsz éve meglévő ismerősöm – akivel munka kapcsán is rendszeres volt a személyes kapcsolat – visszajelzése. Mikor felhívtam a figyelmét a szabadon hozzáférhető zenecsatornáimra csak annyit mondott, hogy már napok óta tud róla. Láta a nevemet, látta a fényképemet, mégsem állt össze a fejében, hogy ez tényleg én vagyok. Feltettem magamban a kérdést: ugyan ezen jelenség okán vajon hány megkeresett embert „veszítettem el”, mint potenciális érdeklődő?

Aztán 2022-ben fordulat következett be.

A mindenki számára megterhelő 2020-21 évet követően, 2022-re a szomszédunkban háború kezdődött. Azt láttam a szeretteimen, a barátaimon, az ismerőseimen, hogy elcsigázottak, szomorúak, egyesek talán félnek is. Úgy éreztem, tennem kell valamit.

Baráti biztatásra ekkor jött a gondolat, hogy átlépve saját komfort-zónámon (a kamaszkori néhány szereplést - karácsonyi műsor, kollégiumok közötti „Ki mit tud?”, saját szerenádunk gitárkísérete, építőtábori „buli” - leszámítva), életemben először kiállok az emberek elé, és csinállok egy önálló zenés estét.

A repertoárban kettő kezdetekkor, négy újabbán írt számom, de zömében régi, mások által írt slágerek szerepeltek. Még „csehszlováku” is énekelttem egy dalt. Igen, tudom.

Kizárólag cseh és szlovák nyelv létezik. De könnyű elképzelni, hogy az én kiejtésemmel, előadásomban tényleg létrejött ez a nyelv.

Célom az volt, hogy arra a pár órára, feledtetve minden nyomasztót, megosszam azt az örömet, amit én érzek, amikor gitárt veszek a nyakamba és énekelek.

Két fellépés lett belőle.

2023 végén tudatosodott bennem, hogy 2024. október 21-én hatvanéves leszek. Gondolkoztam, hogy ezen alkalomból mit is adhatnék én ajándékba. 2022-t követően többen kérdezték tőlem, hogy hol lehetne a zenémet, engem meghallgatni. Ezen felbátorodva tettem érte. 9 hónap megfeszített, szerteágazó, izgatott, várakozással teli munkával (stúdiófelvételek, utómunkák, zenészek bevonása, grafikai munkálatok, műalkotás bejelentések, CD és zenecsatorna készítés), megteremtődött a csoda.

Így született meg az AperiGriff – Lélekfoszlányok szeretteimnek című album, melyen 18, saját szerzemény szerepel. Különlegessége, hogy a (V)énpép című számomat az ötvenedik születésnapomra írtam, összefoglalva az addig eltelt évtizedeket. A többi szám pedig azt árnyalja, ahogyan éreztem a hatvan előtti két évben. A dalok jelenről, múltból, jövőről, valóságról, fikcióról, és még annyi minden másról szólnak - néha áthallásokkal. A megírások pillanatában utaztam nyolcvanegy évet vissza az időben, s ki tudja, mennyit előre. Kísérte gyengédség, keménység, tehetetlenség-vezérelt düh, megbocsátás, reménytelenség, remény, nevetés és könny...

Két csodálatos ember, Ekaterina Morozova – balalajka (17) és Farkas Krisztián - basszusgitár (5, 10, 16), - cajon (11) varázsoltak új dimenziót az adott számaimhoz.

Negyvenöt évet vártam, a tíz évvel ezelőtti dalomhoz az utóbbi két év ajándékait kötöttem csokorba, és kilenc hónap áldott állapotának kincsét nyújthattam így át.

Amikor már mertem beszélni a lemez készültéről, jött az ártatlan, baráti kérdés: lemezbemutató koncert?

Hát ez történt 2024. október 22-én teltházzal a Hennessy Klubban.

A teljes zenei anyag bemutatásán, és egy kis extra zenélésen túl mesélhettem egyes számok születéséről, a stúdiófelvételek élményeiről, az alapkoncepciómról, miszerint a zenémen, a hangomon ne legyen „smink”, hisz valós magamat szerettem volna viszont adni.

Név szerint mondhattam el hálás köszönetemet mindazoknak a barátaimnak, akik nem csak a szavaimat, hanem a szándékomat, az érzéseimet hallották meg, és önzetlenül segítettek megvalósítani az álmom.

Több, mint három és fél órán keresztül tartott maga a program, egyetlen szünettel.

Így emlékeztem meg erről az alkalomról a zenecsatornámon:

„Az est, amikor lejjebb vettük a fényeket, kitértük a szíveket, és visszafojtott lélegzettel egymásba karoltak a lelkek. Megállt az idő, párásak lettek a szemek és megszületett a csoda. A csoda, mely mindegyikünkben benne van, csak hinni, akarni, tenni kell. Helyet szorítottak maguk mellett az Angyalok. Hálásan köszönöm, hogy részese lehettem.”

Aztán pár napra rá jött az az állapot, amikor a zaj is néma, a csend is hangos, a mindenben van a semmi és a semmiben a minden.

Nehéz, akár félelmetes kiüresedés is tud lenni az elengedés. Erről szól a lemezen az Élőszó című darabom is.

- Nagylemezed a <https://www.youtube.com/@PinterCsaba/featured> linken érhető el. Milyen volt az „internet népének” fogadtatása?

- A nagylemezem teljes címe: AperiGriff – Lélekfoszlányok szeretteimnek. Ebből is következően az eredeti gondolatom egyáltalán nem irányult az internetre.

Az elképzelésem az volt, hogy azoknak, akik eljönnek a lemezbemutató koncertemre, a legvégén, ajándékként, CD-n fogom átadni a lemez anyagát.

Igen ám, de többen is felhívták a figyelmemet, hogy ma már „senki” nem hallgat CD-t, sőt, már lejátszók sem igazán léteznek. Hát így alakult, hogy az internet felé kellett fordulni, és Rózsa András barátom közbenjárásával elkészült a zenecsatornám.

A lemez zenei anyagán túl ezen az oldalon megtalálható még két felvétel:

- a Szeptembernek közepén című szám videoklipje, melyet a legnagyobb magyar minőségügyi szervezet, az ISO 9000 FÓRUM Egyesület harmincadik, jubileumi Nemzeti Konferenciájára nagy tisztelettel, ajándékba készítettem, és 2023 szeptemberében, a legünnepélyesebb pillanatban levetítésre került. Megírásakor a dalt tizenkét szereplősnek álmodtam meg, de egyedül maradtam.

- a Még egyszer című dal, melyért negyvenöt évet repültem az időben, az első, egy életen át lappangó, és mégis végig kísérő szerelem szárnyain. Mindezt egy festmény hívta elő. Ez a dal a lemez elkészültét követően született, és került rögzítésre.

Sokszor azt mondják, hogy az internet személytelen. Amit én tudok adni, az nagyon is személyes. Ezért is lepne meg, ha esetleg valaki olyan is megtalálna a neten, akinek nem hívtuk fel közvetlenül a figyelmét az elérhetőségre.

Itt szívesen idéznék néhány, nekem szóló visszajelzést, amelyeket olyan szeretteimtől barátaimtól, ismerőseimtől kaptam, akik kizárólag a neten hallgathatták meg a zenéimet:

"Kellemes zene és jó szövegek, jó volt hallgatni! Köszönöm!"

Gerendás Péter, Liszt Ferenc-díjas magyar zeneszerző, előadóművész, szövegíró

„Csaba, nem is kaphattam ma estére szebb meglepetést. Forintos papáról szóló dalod felkavaró, fájdalmas, ugyanakkor felemelő, csodás, méltó megemlékezés róla és mamáról. Nem lehetett sírás nélkül hallgatni...

Meglepetés a hangod, szép hangszín és némi karcosság, jó ez együtt. Legfontosabb azonban a lélek.

Nagy gratula a kitartásodhoz, az alkotásokhoz és a nagylemezedhez.”

„Csabi, ha valaki érzelmet, melót tesz valamibe, annak az eredménye egyszer csak megjön. Örülök. Még sok ilyen sikert kívánok!

„Bolyongok a lelked eddig elzárt tereiben, keresem az ismerttet, az ismeretlent.”

„Könnyes a szemem. Nagyon mély. A Lélefoszlányok megsimogatta a lelkemet, pedig most tényleg csak belehallgattam, 3-4 számot hallgattam végig. De ezek ütöttek. Szó szerint!! Gratulálok! Sokszor fogom még meghallgatni.”

„Könnyeket csaltál a szemembe”.

„A mi korosztályunk nagyon érti.

Képekben írsz.

Ha a 80'-as években írtál volna, biztosan a tiltottak kategóriába kerültél volna.”

„Bár-hányszor hallgatom a dalaidat....minden tiszteletem, hogy ennyire lemeztelenítve osztod meg a lelked.”

„Az albumod csúcs! Nekem nagyon bejött, meg a magukért beszélő szövegek is!

„Végighallgattuk. Még nem elégszer.”

Természetesen vannak olyan visszajelzéseim is, melyek szerint ez nem az ő zenéjük, műfajuk, vagy éppen túlságosan rétegzene. Nagyon megköszöntem ezeket is, és örültem. Örültem az őszinteségüknek, hogy nem azt mondják, amit vélhetően hallani szeretnék. Talán ezért is tisztelem, szeretem őket.

A közvetlen környezetemben, Érden - a kapcsolatfelvétel pillanatáig ismeretlenül - meghívást kaptam a helyi rádiótól. 2024. november 6-án reggel 8 és 9 óra között az ÉRD FM 101.3 vendége lehettem. Az emberi, baráti beszélgetést az el- és befogadás jellemezte. A tervek szerint ez a beszélgetés még folytatódni fog.

Külön megtisztelő, hogy az AperiGriff – Lélekfoszlányok szeretteimnek című nagylemezemről két számomat (a (V)éncép és a Holdnap címűeket), véletlenszerűen bekeverve, többször is leadják. Amikor először hallottam saját magamat a rádióban, szó szerint tátva maradt a szám, nem tudtam levenni a szemem a készülékről, és folytak a könnyeim.

Hálával tartozom azért is, hogy a Síríg tartó című számomat élőben eljátszhattam külön, kizárólag az anyukámnak és a húgának, nagynénémnek.

Nézettségnél, like-oknál van valami számomra sokkal fontosabb...a kiáramló, majd visszaáramló szeretet.

- *Mit jelent számodra az „AperiGriff”?*

- Az AperiGriff – Lélekfoszlányok szeretteimnek albumom címe is maga egy álom. Szó szerint. Álom az álomban.

Mielőtt 2024. január 5-én először mentem stúdióba a felvételre kész számaimmal együtt, volt egy álmom.

Megálmodtam az AperiGriff szót és ébredéskor nem felejtettem el. Nagyon csodálkoztam, hogy ez ugyan mit jelenthet.

Elkezdtem elemezni magát a szót, és kutakodtam jelentések, tartalmak után.

Anélkül, hogy mélyebb részletekbe bocsátkoznék, az AperiGriff három üzenetből tevődik össze.

Aperitif: „legtöbbször alkoholtartalmú ital, melyet elsősorban nagyobb étkezések előtt szolgálnak fel étvágygerjesztőként. A szó a latin „aperire”, „nyitni” szóból ered.”

Griff: „A leggyakoribb képzeletbeli lény a címertanban. Oroszlán teste van, a többi testrésze pedig a saséra hajaz.”

Riff: „Az 1920-as években került be a zenei szótárba, és eredetileg a jazz, majd a rock egy zenei eszközét jelöli. Lényege egy ostinatoszerűen (olasz, a latin obstinatus = 'makacs' szóból) ismételt rövid, markánsan ritmizált dallamfrázis, dallami-ritmikai motívum.

Mindezen kiindulópontok további rétegeinek kifejtésével mindent megértettem.

Az AperiGriff sűrítve hordozza mindazt, ahogyan elhelyezem zenéimet és szövegeimet egy képzeletbeli palettán.

Mit jelent? A megvalósult álmomat.

- *Az ISOFÓRUM 30 éves konferenciáján előadott „Szeptembernek közepén” című dalod miért maradt le első nagylemezdről?*

- Szó sincs lemaradásról. Ahogyan a zenecsatornám bemutatása kapcsán már említettem, ez a dal, s majd a videóklip egyetlen, különleges alkalomra, ajándéknak készült. Egy entitás. Önálló, egy és kerek. Hála, köszönet és tiszteletadás. Emlék és jövőkép. Hit és büszkeség. Cselekvés és egymásba karolás. Se elvenni, se hozzátenni nem volnék képes.

Megtiszteltetés számomra, hogy ezt az ajándékot elfogadta az elnökség és a tagság. Mivel számomra ez hatalmas érték, és boldog vagyok, hogy részese lehettem megszületésének, a zenecsatornámon emelt fővel „vállalom”, mint szülő a gyermekét. A nagylemezem „önazonos”, a Szeptembernek közepén című dal pedig „miazonos” (ha létezne ez a szó).

- *Közös ismerősünk, barátunk nagy nyilvánosság előtt minőségügyi tanácsadó „művésznek” nevezett. A minőségügyi ismeretid, tanácsadói tevékenységed magas színvonalra után a zenei életben is a kiválóságra törekszel?*

- Nagyon megtisztelő a minőségügyi tanácsadó mellett a „művész” jelző, de azt gondolom, hogy kizárólag idézőjellel írva helyén való. Így van benne valami játékosság.

(a 2022. évi fellépéseim alkalmával, mint „hangulatkeltő” definiáltam magam)

Végignézve néhány „művész”-re vonatkozó megközelítést, természetesen nem volna valós, ha a képzettséget, a rendkívüli ügyességet, hivatásszerű működést és még sorolhatnám, beleérténék ebbe a megfogalmazásba. De alázattal elfogadom, ha olyasmiket értünk alatta, mint alkotás (új dolog létrehozása), hangulatjavításra törekvés (a magam és ha lehet, a hallgatóság számára), önkifejezés, a valóság visszatükrözése a látásmódomon átszűrve.

Kiválóság.

Ez rendkívül veszélyesnek, majdnem végzetesnek bizonyult az én esetemben.

Valóban olyan vagyok (s gondolom, nagyon sokan mások is), hogy ha valamit csinállok, művelek, akkor igenis törekszem a legjobban tenni, vagy adott esetben a legjobbnak lenni.

Nagyon korán kiderült számomra, hogy akár a zene, akár a szövegírás kapcsán nem, hogy arra nincs esélyem, hogy a legjobb legyek, de még a jótól is nagyon messze leszek. Akkor a fejemben **abszolút** értelemben használtam a „kiválót”.

Láttam, s a mai napig látok, és egyben csodálattal figyelek életkortól függetlenül fantasztikusan tehetséges zenészeket, írókat, hallgattam, olvastam a műveiket.

Önvizsgálatot gyakoroltam, és egész egyszerűen letettem a gitárt, letettem a tollat, mert úgy gondoltam, minék.

Szerencsére ma már másként közelítem meg a kérdést. A gitár is, a toll is visszakéredzkedett a kezembe.

Rájöttem, hogy nem azért csinálom, hogy én kiváló legyek, hanem azért, mert szeretem. Elkezdtem **relatív** értelemben használni a „kiválót”.

Emlékszem arra a pillanatra, amikor 2024 legelején készültem, gyakoroltam a közelgő stúdiófelvételekre. Játszottam, mint mindig, csak másként figyeltem magam.

Rádöbrentem, hogy ami élő zenélésben teljesen jó, az egy hangfelvételen nem vállalható.

Komoly felismerés volt. Rengeteg gyakorlással, keményen dolgoztam azon, hogy jobb legyek, mint tegnap voltam.

Csak legyen kihívást jelentő cél és biztatás!

Meg kell hallgatni például az alábbi számokat: Djabe: Djabe, Gipsy Kings: Djobi, djoba, Elán: Čaba, neblázni.

Ugyan nagyon magasra tették a lécet, de biztatásban jók vagyunk. Mindegyikben Csabiznak, Csabáznak.

- *Zenei téren milyen terveid vannak? Van bőven időd, hiszen még csak tavaly múltál el hatvanéves. Mikorra várhatjuk következő nagylemezed?*

- Beállítottságomnál fogva a tervezés nagyon fontos lételemem.

Az életemben a dallamok és a szövegek születése egészen más természetű. Egész egyszerűen vagy jön, vagy nem.

Ha jön, váratlanul, bejelentés nélkül, s képes félresöpörni mindent, mi tervben volt. Mégis csodálatosnak élem meg. 2025 -re is lettek „apróbb”, de jelentőségénél fogva fontos terveim, s lett álmom.

Az első tervem, mely szinte küldetéssé nőtte ki magát, teljesült.

Forintos Géza, anyai nagyapám 1943. január 28-án, a Sztarij Oszkol melletti harcokban eltűnt, soha nem tért haza. 2024 -ben, égi diktálásra lejegyeztem Síríg tartó című dalomat, melyet 2025. január 12-én, Badacsonytomajon, a doni áttörés 82.

évfordulóján, a szentmisét követő, a Hősök kertjében megtartott megemlékezés elején és a legvégén is lejátszottak. Egy bazaltoszlopba vésett és arannyal kifestett név őrzi itt az emlékét, bajtársaival együtt.

Ugyan ehhez a dalhoz fűződik egy álom.

Ismerősi körben elhangzott, hogy videóklip formájában sokkal több emberrel kellene ezt megismertetni. Producer is, rendező is van. Rajtam nem múlik. Meglátjuk.

Aztán volt olyan megkeresés, amit álomban sem gondoltam volna.

Egy magyarországi középiskola, februárban tartandó szalagavatójára álmodta meg az osztályfőnök asszony, hogy lejátszanák az „Élőszó” című darabomat. Ehhez „kértek engedélyt”.

Még a gondolat is megtisztelt. Minden dalommal önzetlenül adni szeretnék mindazoknak, akiknek jelentést, értéket hordoz.

Most viszont önző voltam. Egyetlen, igen kemény feltételt szabtam: kértem szépen egy visszajelzést a majdani fogadtatásról.

A tervek sorát egy számomra örömhírral zárom (másnak mit jelent, azt nem tudom).

Megszületett legújabb dalom, „Máskép(p)mutatás” címmel, melynek felvételéhez van időpontom a stúdió részéről.

Amennyiben minden a terveim szerint alakul, s összeállnak a feltételek, a zenecsatornámon ezt is meg fogom osztani minden érdeklődővel.

Lesz-e ezeken túl folytatás?

Számomra minden dalom égi ajándék. Ha kikívánkozik belőlem a mondanivaló, ha összeállnak a csillagok, minden lehetséges.

Az AperiGriff – Lélekfoszlányok szeretteimnek című lemezt sem terveztem egészen a felismerésig, hogy mennyi dalt is írtam az elmúlt két évben.

Na, ekkor kezdődött maga a tervezés.

- *Riportunkat az első nagylemezed bemutatóján készült felvételekkel szeretném zárni.*







- Kedves Csaba! Köszönöm, hogy tanácsadói munkád mellett egy újabb oldaladról is megismerhettünk. Jó volt bepillantani, ízelítőt kapni tevékenységeidről, terveidről, melyek előtt LE A KALAPPAL!

**Szódi Sándor**